

Joan Barata i Mir Professor de Dret Administratiu de la Universitat Oberta de Catalunya

■ Regimen jurídico de la responsabilidad de la emisión de contenidos audiovisuales por cable

Este artículo analiza el régimen jurídico de la difusión de contenidos audiovisuales a través de la tecnología del cable. ¿En qué términos se prevé un régimen jurídico relativo a estos contenidos basado en el establecimiento de principios y obligaciones? ¿Cuáles son los mecanismos de control y sanción que, en caso de incumplimiento, se confiere a la Administración? Éstas son algunas de las preguntas que se plantea el autor.

■ Legal regulation regarding responsibility for the provision of audiovisual content via cable.

This article analyses the legal framework pertaining to the provision of audiovisual content using cable technology. Within this field, in what terms can a legal framework based on the establishment of certain principles and obligations be envisaged? What are the mechanisms of control and sanction available to the authorities in the case of non-compliance? These are some of the questions addressed by the author.

■ Régime juridique de la responsabilité de l'émission de contenus audiovisuels par câble.

Cet article analyse le régime juridique de la diffusion de contenus audiovisuels au travers de la technologie du câble. Dans quels termes le régime juridique relatif à ces contenus basé sur l'établissement de principes et d'obligations est-il prévu? Quels sont les mécanismes de contrôle et de sanction qui, en cas d'inaccomplissement, sont conférés à l'Administration? Voilà quelques-unes des questions que se pose l'auteur.

Regim jurídic de la responsabilitat de l'emissió de continguts audiovisuals per cable

I Introducció

L'arribada del cable al nostre país ha requerit del legislador un particular esforç d'adaptació a una sèrie de nous reptes, a partir del primer tractament de la matèria el 1995. En primer lloc, aquells reptes que provenen de les pròpies característiques del cable en tant que sistema de telecomunicacions. Es tracta, en aquest sentit, d'un sistema que ja no utilitza com a mitjà l'espectre radioelèctric i que no planteja, per tant, problemes d'escassetat. Aquest sistema presenta, a més, una amalgama de possibilitats noves i assequibles, que poden arribar a reconfigurar l'esquema de relació entre el públic i els mitjans de comunicació ja existents, i fins i tot crear-ne de nous. D'altra banda, la irrupció de les tecnologies del cable ha vingut acompanyada d'una progressiva tendència –provinent, de manera inicial, de l'ordenament comunitari– vers la introducció o l'increment d'una competència eficient en sectors susceptibles d'implicar-se en la utilització d'aquesta tecnologia, els quals, presenten, a més, una notable tendència a convergir –telecomunicacions, audiovisual, comunicació en general...

Així doncs, sense perjudici de ser conscients que es tracta d'una matèria extraordinàriament àmplia, cal advertir que al llarg d'aquestes breus consideracions el que intentarem serà plantejar els problemes essencials que suscita la tecnologia del cable des d'una perspectiva molt específica. Es tracta, en aquest sentit, d'analitzar aquells supòsits en què la tecnologia del cable actua en tant que suport o infraestructura per a la realització d'activitats que es poden incloure dins l'àmbit de la comunicació, concretament, per a la difusió de continguts audiovisuals. Cal veure en quins termes el nostre ordenament ha previst un règim jurídic relatiu als continguts esmentats, basant-se en l'establiment d'una sèrie de principis i d'obligacions, i conferint, en cas d'incompliment dels mateixos, una sèrie de potestats de control i sanció a l'Administració.

II Els conceptes implicats

a) Televisió versus audiovisual

L'observació de la legislació aplicable ens obliga a fer, d'entrada, una important distinció en el marc dels mitjans audiovisuals que utilitzen el cable per a la seva difusió: televisió, d'una banda, i la resta de serveis audiovisuals, de l'altra. Es tracta d'una distinció que adquireix una rellevància especial precisament en vista de la clàusula derogatòria continguda en la recent Llei 11/1998, de 24 d'abril, general de telecomunicacions (LGT).

A l'esmentada disposició es preveu la pèrdua de vigència del conjunt normatiu inicialment consagrat a la regulació de les telecomunicacions per cable –i compost essencialment, a nivell estatal, per la Llei 42/1995, de 22 de desembre, de telecomunicacions per cable (LTC), i el seu desenvolupament reglamentari a través del Reial Decret 2066/1996, de 13 de setembre (RTC)–, que, pel que fa als temes que ens ocupen de manera específica, preveia i definia els diferents serveis audiovisuals susceptibles de ser prestats a través d'una xarxa de cable. Així, aquell que obtingués, segons el règim previst a l'esmentada normativa, la corresponent concessió per a la prestació del servei públic de telecomunicacions per cable, es trobava habilitat, dins la circumscripció corresponent, per a la prestació de serveis de televisió, de vídeo segons demanda, així com de vídeo a la carta, serveis audiovisuals que es distingeixen pel fet que mentre els primers consisteixen en una mera difusió, en un sol sentit, a una multiplicitat d'usuaris,(1) els segons i tercers impliquen un cert grau d'interacció de l'usuari amb la xarxa.(2)

D'altra banda, tant a la LTC com al RTC s'establí un règim jurídic específic regulador dels continguts audiovisuals distribuïts per cable, el qual esdevenia aplicable tant a la televisió pròpiament dita com a la resta de serveis audiovisuals.(3)

Així doncs, tal com dèiem, la clàusula derogatòria continguda a la LGT afecta a aquest conjunt de disposicions, tot provocant la pèrdua de vigència de bona part de l'articulat de la LTC. No obstant això, se salva expressament la d'aquelles disposicions que es refereixen al servei de difusió de televisió. Així, a partir d'aquest moment, totes les disposicions de la LTC

i el RTC reguladores dels continguts audiovisuals que ens ocupen aquí, especialment les protectores de la joventut i de la infància i d'altres béns o drets constitucionals que podrien resultar afectats, només podran entendre's com a aplicables a l'àmbit específic dels continguts difosos sota el format de programes de televisió, però no en la resta de formats audiovisuals.(4) Val a dir que aquesta manca d'atenció de l'ordenament jurídic envers formats audiovisuals diferents del servei de difusió de televisió s'evidencia igualment en la norma reguladora del règim general dels continguts audiovisuals, amb independència del mitjà a través del qual es distribueixin, que es limita a incidir en l'àmbit de les activitats de radiodifusió televisiva: estem parlant, com es pot suposar, de la Llei 25/1994, de 12 de juliol, que incorpora a l'ordenament jurídic espanyol la Directiva 89/552/CEE, sobre la coordinació de disposicions legals, reglamentàries i administratives dels Estats membres relatives a l'exercici d'activitats de radiodifusió televisiva –també anomenada Directiva televisió sense fronteres6 (LTSF)–. D'altra banda, a nivell autonòmic, tant la Llei 5/1995, de 27 de juliol, d'atenció i protecció dels infants i adolescents (LPIA) com, de manera més específica, la Llei 8/1996, de 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable (LPAC), resulten difícils d'aplicar més enllà de l'àmbit de la programació televisiva.(6)

B) Operadors versus programadors

La legislació per cable que resta vigent recorre a dues nocions que revesteixen un interès particular en el marc de les nostres consideracions: les nocions d'operador i de programador. Cal dur a terme un aclariment sobre l'abast de cadascuna d'elles, atès que la correcta interpretació del règim jurídic de la responsabilitat que ens ocupa passa en bona mesura per la seva correcta comprensió. En primer lloc, tenim la figura del programador, que inclou, a més, la distinció entre aquells que són independents i els que no ho són. Per programador, en termes generals, hem d'entendre tota aquella persona física o jurídica que és propietària dels programes o, en definitiva, productes audiovisuals que seran distribuïts a través d'una xarxa de cable.

En conseqüència, el programador és un agent que, en tant que titular d'una sèrie de drets relatius a l'explotació i a la difusió d'una obra audiovisual, duu a terme un determinat negoci jurídic amb l'operador de cable, en virtut del qual aquest darrer podrà distribuir entre els seus abonats el producte en qüestió.

D'altra banda, mereixerà el qualificatiu d'independent aquell programador en relació al qual l'operador de cable no tingui una influència dominant, ja sigui de manera directa o indirecta, per motiu de propietat o de participació financera, d'acord amb el que estableix l'article 3.f) LTSF. Aquesta referència a l'operador és important, atès que el legislador preveu la figura dels programadors independents –independents, s'entén, de l'esmentat operador– precisament a fi d'assignar-los i d'imposar-los, en relació als esmentats programadors, una quota del 40% de la programació.

D'altra banda, pel que fa a la figura de l'operador de cable, hem de dir, d'entrada, que es tracta d'aquell agent que es troba proveït del títol necessari que l'habilita per a la prestació dels específics tipus de serveis de telecomunicacions per cable que ara ens ocupen.(7) En conseqüència, correspon a l'operador aconseguir tot un seguit de continguts audiovisuals, els quals configuraran la seva oferta als futurs abonats. Com és evident, per aconseguir els esmentats continguts, l'operador haurà de concloure els corresponents negocis jurídics amb aquells que s'erigeixen en el si del mercat en tant que oferents de drets d'emissió de productes audiovisuals, això és, els programadors. La relació operador-programador es troba doncs establerta, per part de la normativa vigent, en uns termes en què el segon duu exclusivament a terme la tasca d'elaboració material dels productes audiovisuals que són venuts al primer per tal que confegeixi una determinada programació.

En definitiva, doncs, cal dir que, en termes generals, l'operador és aquell subjecte al qual la normativa vigent encomana la responsabilitat d'elaborar una determinada oferta audiovisual, confegida a partir de tot un seguit de productes adquirits als corresponents programadors, respectant, en tot cas, no cal oblidar-ho, una determinada quota de programadors independents. L'operador és,

en conseqüència, un veritable mitjà de comunicació. Aquell que, en definitiva i segons la dicció del nou article 3.b) LTSF, assumeix la responsabilitat editorial de la programació televisiva.

Veiem doncs com operador i programador constitueixen dues figures clarament diferenciades, i com ens trobem, per tant, davant de categories diverses d'agents, que, a partir d'ara, ens han de permetre d'abordar, amb major claredat, el règim jurídic dels continguts audiovisuals distribuïts a través d'una xarxa de cable.

III El model espanyol-català de responsabilitat com a conseqüència de l'emissió de determinats continguts audiovisuals a través d'una xarxa de cable

Cal dir d'entrada que el legislador no mostra una indiferència absoluta pel que fa als continguts audiovisuals. Així, existeix tot un seguit de principis i de límits que disciplinen jurídicament els esmentats continguts imposant el que cal entendre com un conjunt d'obligacions, l'incompliment de les quals també està previst en la norma sota l'articulació d'un règim sancionador concret.

Abans que res, creiem necessari advertir que ens movem dins l'àmbit d'una matèria que, en tot cas, hem d'entendre presidida per una sèrie d'imperatius constitucionals de particular rellevància. En aquest sentit, tal i com hem assenyalat anteriorment, ens estem ocupant d'activitats que s'emmarquen dins d'un espai que podem anomenar de comunicació pública, és a dir aquell espai que no integra l'esfera de privacitat de l'individu i en el qual s'insereixen tots els actes de comunicació del mateix en l'exercici dels drets fonamentals a la llibertat d'expressió i d'informació consagrats a l'article 20 CE. Cal recordar aquí que la particular entitat que, dins del marc constitucional, presenten els drets fonamentals acabats d'esmentar, obliga a considerar tot procés de fixació dels seus límits en termes extremadament restrictius. En aquest sentit, la jurisprudència constitucional és força unànime a l'hora de proclamar l'escassa llibertat que existiria a mans del legislador en aquesta matèria, que, en tot cas, ha de prendre com a referent, el propi text constitucional: només

a aquest nivell normatiu podem trobar aquells principis jurídics que poden ser considerats en tant que paràmetres de fixació dels límits abans referits.(8)

No podem entrar ara a descriure els diferents principis i límits que resulten aplicables a l'àmbit dels serveis de televisió per cable, alguns dels quals formen part del règim general dels continguts televisius –els previstos a la LTSF i a la LPIA–, i altres de la legislació específicament aplicable a l'àmbit del cable –parlem de les previsions de la LTC i la LPAC, sense perjudici que en alguns casos hi hagi remissions a l'esmentat règim general–.10 No obstant això, tal i com hem apuntat abans, cal assenyalar que giren essencialment entorn de la protecció de la joventut i de la infància, que apareix en tot cas en tant que interès constitucional que cal protegir, citat expressament al costat del que es denominen altres béns o interessos constitucionalment protegits. Cal dir també que les previsions legals(10) van des de la limitació de l'emissió de determinats continguts en determinats horaris fins a l'obligació de subministrament gratuït de tecnologies que permetin tenir un control, per part de l'usuari, dels continguts que es reben.(11)

Pel que fa a la qüestió que més ens interessa aquí, això és, el règim jurídic d'atribució de responsabilitat a cadascun dels actors, al nostre entendre, i en termes generals, el subjecte destinatari de les obligacions a què acabem de fer referència no pot ser altre que l'actor al qual venim anomenant operador. Una pista fonamental ens la proporciona, en aquest sentit, l'article 2 LPAC, que declara l'aplicabilitat de dita Llei a totes aquelles entitats que presten el servei públic de televisió per cable. Doncs bé, al nostre entendre resulta clar que l'entitat prestadora de l'esmentat servei públic no és altra que l'operador, això és, en definitiva, aquell agent que, en virtut del corresponent títol habilitant, es troba capacitada per proporcionar als seus abonats un conjunt de programes televisius, en definitiva, una programació televisiva confeccionada per ell. Programació en relació a la qual, com és evident, ostenta la posició jurídica de titular dels drets d'emissió, ja sigui com a conseqüència de la prèvia celebració del corresponent negoci jurídic privat amb el responsable de la seva factura, ja sigui perquè han

estat vinculats per part d'un subjecte vinculat al mateix. El que ha de quedar clar en tot cas és que l'origen dels programes, és a dir, l'existència d'un agent que ha assumit de manera material i directa la seva elaboració, no altera de cap manera l'exclusivitat de l'operador de cable en la seva posició de gestor del servei públic de televisió per cable, i, en conseqüència, de responsable de la programació que s'emeti en ocasió de la seva prestació. Ja hem advertit anteriorment, i cal insistir-hi ara que, utilitzant l'expressió del nou article 3.b) LTSF, l'operador ha de ser considerat aquell agent que assumeix la responsabilitat editorial de la programació televisiva.

Abona l'esmentada línia de raonament, al nostre entendre, la previsió de l'anomenada declaració d'autoregulació consagrada a l'article 9 LPAC. Segons l'esmentat precepte, sobre l'operador recau, en tot cas, l'obligació, en tant que titular del servei, de justificar davant l'Administració competent el compliment, per part del conjunt de la programació difosa, del règim jurídic dels continguts audiovisuals. En conseqüència, en vista d'aquest requeriment legal, l'incompliment del qual és constitutiu d'infracció, correspon a l'operador, en relació a la programació que distribueix, no només la tasca d'esdevenir un instrument merament tècnic de difusió, una estructura per la qual circularien continguts audiovisuals sobre els que no exerciria cap control, sinó, a més, el deure de conservar en tot cas la capacitat de decisió i orientació a propòsit de la programació emesa. I és que només si concebem l'operador des d'aquesta perspectiva pot tenir sentit la imposició legal de realitzar la declaració continguda a l'article 9 LPAC.

Un cop vist l'anterior caldria, no obstant, reflexionar entorn d'un parell de qüestions problemàtiques. En primer lloc, la referent a la quota del 40% de programadors independents, a respectar per part de l'operador. ¿Podria un operador que ha incorregut en un procediment sancionador al·legar que la inclusió d'un determinat programa obeeix a la necessitat de respectar l'esmentada quota? Al nostre entendre, els diversos preceptes relatius a la quota de programadors independents han de ser interpretats en el sentit que l'operador disposa, en tot cas,

de plena autonomia per no adquirir drets d'emissió de programes televisius que li impedeixin de complir els límits i obligacions que, des del punt de vista dels continguts, li imposa la legislació vigent. En conseqüència, si l'operador pot justificar la concurrència d'aquest impediment per tal de complir amb la repetida quota, ens trobarem davant d'un supòsit subsumible dins la circumstància legal d'inexistència de suficient oferta audiovisual, i, en definitiva, de manca de disponibilitat de producció aliena –article 4.1.b) LPAC–, en què la norma permet, precisament, la reducció de la quota en qüestió.

En segon lloc, cal tenir igualment en compte el fet que, pel que fa a la difusió de determinats serveis televisius, no es tracta d'una decisió lliure de l'operador sinó que és el fruit d'una imposició legal: estem parlant, concretament, de l'obligació de distribuir a tots els abonats connectats a la xarxa el conjunt de serveis de difusió de televisió per ones hertzianes.(12) Aquesta problemàtica es troba inclosa expressament a la disposició addicional de la LPAC, en la qual es preveu l'aplicabilitat del règim jurídic dels continguts audiovisuals de la LPAC als canals de televisió gestionats directament per la Generalitat i als canals el títol habilitant dels quals correspon atorgar a la Generalitat, sigui quin sigui el mitjà tècnic de difusió –això és, en definitiva, els canals de televisió analògica terrenal per ones hertzianes de gestió directa de la Generalitat i els locals. Al nostre entendre, aquestes previsions s'han d'interpretar en el sentit que, pel que fa als continguts audiovisuals que tinguin el seu origen en els canals de televisió acabats d'esmentar i siguin difosos per cable d'acord amb l'obligació també referida, s'han d'entendre com imposades als ens titulars dels esmentats canals i no a l'operador, com resultaria de l'aplicació del règim general. El mateix cal dir, al nostre entendre, en relació als canals de titularitat estatal, als titulars dels quals resultaria aplicable, en el seu cas, el règim previst a la LTSF.

IV Breus consideracions finals en matèria organitzativa

Hi ha dos òrgans que ens interessin en relació

a la matèria que aquí tractem: la Direcció General de Radiodifusió i Televisió (DGRT) i el Consell Audiovisual de Catalunya (CAC). Pel que fa al primer, les seves atribucions són les pròpies d'un òrgan de l'Administració activa en relació a la garantia del compliment d'obligacions imposades als particulars. Així, li correspon la realització de les inspeccions i comprovacions necessàries als operadors de cable per tal de garantir el compliment de la normativa vigent,(13) resoldre les sol·licituds dels operadors de reducció, com a conseqüència de la insuficiència del mercat, de la quota del 40% que cal reservar de manera obligatòria als programadors independents, conèixer els contractes subscrits entre operadors de cable i programadors independents, així com constituir societats entre tots dos per a la comercialització de programes audiovisuals i, finalment, rebre la declaració d'autoregulació de l'article 9 LPAC, abans esmentada.

D'altra banda, pel que fa al CAC, les coses no són tan clares. El problema principal rauria en el veritable grau d'autonomia o independència d'aquest consell respecte del que podem denominar l'Administració jeràrquica. En aquest sentit, es tracta d'un òrgan adscrit al Departament de la Presidència, del qual rep suport administratiu.(14) D'altra banda i en referència als seus membres, malgrat l'exigència normativa que es tracti de persones amb reconeguda formació tècnica i professional, no hi ha previst en cap moment un règim d'incompatibilitat específic –excepció feta del President–, la qual cosa, afegida al seu sistema de nomenament,(15) fa que sigui perfectament possible que els membres del CAC acabin trobant-se especialment vinculats a les circumstàncies i institucions determinants de l'esmentat nomenament, és a dir, a determinades estructures de jerarquia o influència, amb les conseqüències negatives que tal fet pot provocar en relació a la formació del criteri col·legiat.

Pel que fa a les seves atribucions, poden ser agrupades en diversos grans apartats. Així, trobaríem les d'elaboració d'informes i dictàmens de divers ordre,(16) les de comunicació amb la societat –dins de les quals podem incloure l'exercici de tasques

d'arbitratge, copsar les demandes i els suggeriments dels usuaris dels mitjans d'informació, així com mantenir una relació constant i fluïda amb el ciutadà, els professionals del sector audiovisual i les diferents associacions i entitats interessades, així com els centres de formació audiovisual–,(17) i les de suport al procés de normalització lingüística.(18) Finalment, i a efectes del que ens interessa aquí, cal cridar l'atenció sobre les competències anomenades de vigilància i control, esmentades a l'article 4.3 RCAC. Aquestes competències consisteixen, essencialment, a fer un seguiment de les programacions de les diferents emissores, als efectes de vetllar pel compliment de la normativa en matèria de programació i publicitat audiovisuals, i comunicar les corresponents conclusions i informes a l'Administració competent. Sense ser possible ara estendre'ns sobre les mateixes, creiem que de l'observació de les esmentades atribucions, en especial de les darrerament esmentades, se'n pot desprendre una concepció del CAC, d'una banda, en tant que òrgan responsable, a ulls de la societat, de la intervenció pública en l'audiovisual i, de l'altra, en tant que òrgan de suport o gestió, la funció del qual seria fer un procés de selecció previ entre l'ingent embalum de producció audiovisual existent, abans de l'exercici pròpiament dit de potestats de control i sanció per part de les òrgans de l'Administració activa i, de manera principal, la DGRT. Aquest darrer paper contrasta amb la voluntat genèrica que sembla desprendre's de la normativa vigent de crear un òrgan dotat d'un cert prestigi i capacitat tècnica, així com d'autonomia, qualitats que sembla que l'habilitarien per a l'exercici de funcions més importants.

Notes:

- (1) Segons, l'article 42 TRC, els serveis de televisió per cable «consisten en la difusión mediante redes de cable de imágenes no permanentes con su sonido asociado, transmitidas en un solo sentido, codificadas o no, que constituyen una programación prefijada dirigida de forma simultánea a una multiplicidad de usuarios sin posibilidad de interactuar sobre el servicio».
- (2) Així, segons l'article 42 RTC, mentre els serveis de vídeo segons demanda consisteixen en «la distribución de un programa audiovisual en el que el usuario final interactúa con la red para

seleccionar el programa deseado y el momento del suministro», el vídeo a la carta és un servei «que consiste en la difusión de programas audiovisuales en el que el usuario final interactúa con la red para acceder al programa deseado, que le es suministrado en un momento prefijado por la red».

(3) Vegeu, en aquest sentit, els articles 12 LTC i 41 RTC.

(4) Vegeu Carrasco, A., Cordero, E., «El derecho a prestar servicios de telecomunicación», dins Arpón De Mendivil Aldama, A., Carrasco Perera, A., Comentarios a la Ley General de Telecomunicaciones, Aranzadi, Pamplona, 1999, p. 271 i s., en particular p. 277 i s., així com el comentari de T. De La Quadra-Salcedo a la disposició derogatòria de la LGT dins García De Enterría, E., De La Quadra-Salcedo, T., Comentarios a la Ley General de Telecomunicaciones, Civitas, Madrid, 1999, p. 833 i s.

(5) Com se sap, la reforma, el 1997, de la Directiva, s'ha traduït en l'aprovació de la Llei 22/1999, de 7 de juny, de reforma de la Llei 25/1994.

(6) En aquest sentit, l'article 36 LPJA, relatiu a les limitacions a les activitats dels mitjans de comunicació que puguin perjudicar els infants i adolescents circumscrits, d'acord amb el seu propi títol, la seva aplicació a la premsa, ràdio i televisió. Per la seva banda, segons l'article 2 LPAC, aquesta Llei només és aplicable en relació a les entitats que presten el servei públic de televisió per cable, prescripció que ens és confirmada per part de l'article 6 LPAC, que, malgrat el seu títol de «Límits als continguts de la programació audiovisual», afecta exclusivament l'àmbit de la programació televisiva, tal i com es desprèn del tenor literal dels apartats a) i b) del mateix. No obstant això, cal tenir en compte el fet que el Reglament de desplegament de la LPAC, aprovat pel Decret 3/1997, de 7 de gener (RPAC), estén el règim de continguts previst a la LTSF i la LPJA i recollit per la LPAC a supòsits no previstos per aquesta, i la declara expressament aplicable al vídeo a la carta i al vídeo segons demanda.

(7) Cal tenir en compte, en aquest sentit, que, en el marc de l'ordenament vigent, el fet de posar a disposició dels usuaris una oferta audiovisual variada, que compregui tant canals de televisió en el sentit clàssic del terme, com serveis de vídeo a la carta o similars, exigeix que l'esmentat operador es trobi en possessió d'una sèrie de títols habilitants. Així, d'acord amb el nou règim de la LGT, pel que fa als serveis de televisió per cable caldria prendre com a referent el règim jurídic concessional previst a la LTC, mentre que la resta de serveis audiovisual per cable –el vídeo a la carta i el vídeo segons demanda– s'haurien de sotmetre al règim específicament previst per la LGT i les ordres del Ministeri de Foment de 22 de setembre de 1998, reguladores del règim

aplicable, respectivament, a les autoritzacions generals i a les llicències individuals per a serveis i xarxes de telecomunicacions, així com les condicions que han de complir-se per part dels seus titulars (OAG i OLI).

(8) Vegeu, sobre aquesta matèria, i de manera general, l'estudi introductorí que s'inclou a Bastida Freijedo, F.J., Villaverde Menéndez, I., *Libertades de expresión e información y medios de comunicación. Prontuario de jurisprudencia constitucional 1981-1998*, Aranzadi, Pamplona, 1998, així com la completa jurisprudència que s'hi recull.

(9) Vegeu, en aquest sentit, l'article 6.a) LPAC.

(10) Vegeu l'article 17 LTSF, especialment el seu apartat b).

(11) Vegeu l'article 6.c) LPAC.

(12) Obligació continguda als articles 11.a) LTC i 4 LPAC.

(13) L'esmentada atribució comporta, al nostre entendre, la potestat de la DGRT per verificar la conservació, per part de l'operador, dels continguts audiovisuals a què l'obliga la Llei –cal tenir present

que l'article 9.2 LPAC estableix que el titular del servei ha de conservar tota la programació emesa, com a mínim, en els darrers dotze mesos– així com l'obtenció dels mateixos, si es considera necessari, a fi de poder dur a terme el visionat i la detecció, en els diferents programes, d'aquells continguts que podrien arribar a originar la incoació del corresponent expedient sancionador.

(14) Vegeu, en aquest sentit, l'article 9 del Decret 3/1997, de 7 de gener, pel qual s'aprova el Reglament d'organització i funcionament del CAC (RCAC), modificat pel Decret 222/1998, de 30 de juliol.

(15) Cal tenir en compte que, d'acord amb l'article 6.1 RCAC, el President i quatre vocals són nomenats pel Govern, quatre vocals pel Parlament, i els quatre restants, a parts iguals, per part de la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació catalana de Municipis.

(16) Article 4.2 RCAC.

(17) Article 4.4 RCAC.

(18) Article 4.5 RCAC.

Notícies

Presentació de l'estudi «La televisió pública a l'era digital»

El 8 de febrer el CAC va presentar l'estudi «La Televisió pública a l'era digital» elaborat per encàrrec del CAC pels catedràtics de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB, Miquel de Moragas i Emili Prado.

L'equip d'investigació i de documentació ha estat integrat pels següents professors de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB: Gemma Larrègola, Bernat López, Núria García, Matilde Delgado, Carles Llorens,

Laura Bergés i Belén Monclús. Gemma Larrègola ha estat la responsable de la coordinació general i de l'edició final.

És un estudi de polítiques de comunicació comparades, d'abast europeu, sobre la situació actual i les perspectives de futur de la televisió pública a l'era digital. Es defensa la vigència del servei públic de televisió a l'era digital, però es fa una valoració crítica del model actual i es reclama la seva reforma en profunditat, per adaptar-lo al nou panorama digital marcat per la multiplicació

d'ofertes i la concentració de la producció de comunicació. Més que proposar fórmules legislatives concretes, l'estudi es proposa aportar l'aparell teòric necessari per documentar el debat i facilitar la presa de decisions que permetin afrontar la reforma del model audiovisual.

En aquest sentit, els autors consideren que els criteris bàsics per a una reforma del sistema audiovisual públic són:

1. Redefinir la missió de la televisió pública (política, social, econòmica i cultural) en el nou context de la comu-

nicació a l'era digital;

2. Especificar aquesta missió en un contracte programa;

3. Dotar a la televisió pública d'un finançament sostenible (que en el cas de l'Estat espanyol requereix un pas previ: la liquidació del deute) i que faci possible el compliment d'aquesta missió;

4. Dotar-la d'una autoritat independent, professional i no partidista, que vetlli pel compliment d'aquella missió sota la tutela del Parlament.

Properament, l'editorial Pòrtic i el CAC presentaran l'edició d'aquest estudi.